

Sygn. akt VU 787/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku A. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o rentę socjalną

na skutek odwołania A. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

z dnia 22 kwietnia 2013 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. T. prawo do renty socjalnej na okres od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku.

Sygn. akt VU 787/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 kwietnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. odmówił wnioskodawczyni A. T. dalszego prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu ZUS podał, iż wnioskodawczyni nie jest całkowicie niezdolna do pracy zarobkowej, a zatem w myśl art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268 ze zm.), brak jest podstaw do przyznania świadczenia.

Od powyższej decyzji złożyła odwołanie w dniu 14 maja 2013 roku A. T..

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

A. T. urodziła się w dniu (...) Ma wykształcenie średnie ogólnokształcące. Dotychczas nie pracowała zawodowo.

(okoliczności niesporne)

W okresie od 1 września 2010 roku do 31 grudnia 2012 roku wnioskodawczyni była uprawniona do renty socjalnej.

(dowód: odpis wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 21 marca 2012 roku w sprawie VU 445/11 k. 61 w aktach ZUS)

W dniu 31 stycznia 2013 roku A. T. złożyła wniosek o przyznanie prawa do renty socjalnej na dalszy okres.

(dowód: wnioski o rentę socjalną k. 81 w aktach ZUS)

Orzeczeniem z dnia 5 marca 2013 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, iż wnioskodawczyni jest nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika z dnia 5 marca 2013 roku z dokumentacją medyczną k. 84, 1 w aktach organu rentowego)

A. T. wniosła sprzeciw od powyższego orzeczenia, w wyniku czego sprawę skierowano na komisję lekarską ZUS, która w dniu 15 kwietnia 2013 roku wydała orzeczenie zgodne z opinią lekarza orzecznika ZUS. Po ponownym badaniu zdiagnozowano u wnioskodawczyni: zaburzenia afektywne dwubiegunowe, zaburzenia osobowości (borderline), znaczną otyłość oraz podwyższone wartości glikemii na czczo.

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 15 kwietnia 2013 roku z dokumentacją medyczną k. 88, 1w aktach organu rentowego)

Aktualnie u wnioskodawczyni występują następujące schorzenia:

- choroba afektywna dwubiegunowa;
- zaburzenia osobowości typu borderline.

Stopień zaawansowania powyższych schorzeń czyni wnioskodawczynię całkowicie niezdolną do pracy okresowo od 1 stycznia 2013 roku do 31 grudnia 2013 roku.

(dowód: łączna opinia biegłych lekarzy psychologa M. P. i psychiatry B. J.k. 15-17 z opinią pisemną uzupełniająca k. 32 w aktach sprawy)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 982) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Przepis art. 5 powołanej ustawy nakazuje przy tym, aby ustalenie całkowitej niezdolności do pracy następowało na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Stosownie do treści art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS za niezdolną do pracy uważa się osobę, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się po pierwsze stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz po drugie możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1). Całkowita niezdolność do pracy występuje przy tym, gdy osoba utraciła

zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 1 i 2), z tym iż zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody w orzeczeniu całkowitej niezdolności do pracy (art. 13 ust. 4).

W świetle wskazanych przepisów całkowicie niezdolną do pracy jest zatem osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy na normalnym rynku pracy, przyczyną tej utraty jest naruszenie sprawności organizmu i nie rokuje ona, że po przekwalifikowaniu odzyska zdolność do pracy.

W przedmiotowej sprawie w celu ustalenia, czy pełnoletnia wnioskodawczyni jest całkowicie niezdolna do pracy, Sąd dopuścił dowód z łącznej opinii pisemnej opinii biegłych lekarzy psychiatry i psychologa, biegłych właściwych ze względu na występujące u niej schorzenia.

Opinię opracowaną przez biegłych psychiatrę B. J. i M. M. po jej uzupełnieniu w toku postępowania, Sąd ocenia jako jasną, pełną, logiczną i należycie uzasadnioną. Biegli sporządzili opinię po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawczyni i wynikami badań dodatkowych, jak również po przeprowadzeniu jej osobistego badania. Określili w opinii, na jakie schorzenia cierpi obecnie wnioskodawczyni.

Z opinii wskazanych wyżej biegłych wynika jednoznacznie, iż wnioskodawczyni jest obecnie całkowicie niezdolna do pracy okresowo od 1 stycznia 2013 roku do 31 grudnia 2013 roku.

W opinii biegli wskazali, że wnioskodawczyni wymagała wielokrotnych hospitalizacji w oddziałach psychiatrycznych, ostatnio od stycznia do kwietnia 2013 roku. Pomimo hospitalizacji u wnioskodawczyni utrzymują się nadal w dużym nasileniu objawy psychopatologiczne (skrajnie silnie wahania nastroju, skłonności suicydalne, zaburzenia zachowania, dużego stopnia deficyty w zakresie wchodzenia w relacje interpersonalne, głębokie trudności emocjonalne) uniemożliwiające obecnie adaptację i możliwość podjęcia pracy. Zdaniem biegłych w przypadku wnioskodawczyni konieczne jest stałe leczenie psychiatryczne i systematyczna psychoterapia.

Podkreślenia wymaga, iż ZUS nie podniósł jakichkolwiek zarzutów względem opinii biegłych, nie wnioskował o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłych, czy też powołanie innych biegłych celem ustalenia spornych okoliczności. Organ rentowy nie był także reprezentowany na rozprawie w dniu 26 września 2013 roku, poprzedzającej wydanie wyroku. Zgodnie zaś z obowiązującą w procesie cywilnym zasadą kontrydiktoryjności, to strona winna się wykazać niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opinii biegłego, które dyskwalifikowałyby opinię, bądź ewentualnie uzasadniają powołanie dodatkowych opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2011 roku, II UK 160/10, LEX nr 786386).

Sąd nie widział zaś potrzeby dopuszczenia wskazanych wyżej dowodów z urzędu, albowiem przy uwzględnieniu treści art. 233 § 1 k.p.c. opinię biegłych ocenił jako fachową, rzetelną oraz pełną.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.